

V tejto súvislosti odvolateľ po prvé uvádza, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vyložil článok 6ter Parížskeho dohovoru doslovným spôsobom a mimo kontextu, pričom nezohľadnil duch tohto ustanovenia a všeobecnejšie duch dohovoru, ktorý od svojej revízie vykonanej Lisabonským aktom z 31. októbra 1958 nariaďuje rozšírenie pôsobnosti všetkých ustanovení týkajúcich sa továrenských alebo obchodných ochranných známkov na ochranné známky pre služby, s výnimkou niektorých ustanovení, ktoré sa v prejednávanej veci neuplatnia.

Odvolateľ po druhé poukazuje na to, že samotný normotvorca Spoločenstva spochybňuje, že by bolo potrebné rozlišovať ochranné známky pre výrobky a ochranné známky pre služby, pretože článok 29 nariadenia o ochrannej známke Spoločenstva, ktorý vykonáva článok 4A Parížskeho dohovoru týkajúci sa práva prednosti, výslovne uvádza služby, na ktoré sa vzťahuje prihláška ochrannej známky.

Po tretie uvádza, že na rozdiel od toho, ako rozhodol Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, musí byť článok 16 Zmluvy o známkovom práve prijatej v Ženeve 27. októbra 1994 vykladaný v tom zmysle, že objasňuje pôsobnosť Parížskeho dohovoru bez toho, aby došlo k rozšíreniu jeho pôsobnosti na situácie, ktoré Parížsky dohovor vo svojom súčasnom znení vylučuje.

Napokon odvolateľ zdôrazňuje, že v skoršom rozsudku samotný Súdny dvor pripustil, a to prinajmenšom implicitne, že Parížsky dohovor stanovuje rovnaké zaobchádzanie s ochrannými známkami pre výrobky a s ochrannými známkami pre služby.

(¹) Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, s. 1; Mím. vyd. 17/001, s. 146).
 (2) Zbierka zmlúv Spojených národov, zväzok 828, č. 11847, s. 108.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bundesgerichtshof (Nemecko) 22. mája 2008 – E. Friz GmbH/Carsten von der Heyden

(Vec C-215/08)

(2008/C 209/33)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Bundesgerichtshof

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: E. Friz GmbH

Žalovaný: Carsten von der Heyden

Prejudiciálne otázky

1. Má sa ustanovenie článku 1 ods. 1 prvej vety smernice Rady 85/577/EHS z 20. decembra 1985 na ochranu spotrebiteľa pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov (¹) vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na vstup spotrebiteľa do osobnej spoločnosti, osobnej obchodnej spoločnosti, združenia či družstva, pokiaľ hlavným účelom tohto vstupu nie je členstvo v spoločnosti, združení, či v družstve, ale – čo často platí predovšetkým v prípade účasti v uzatvorenom fonde nehnuteľností – účasť spoločníka predstavuje len iný spôsob finančnej investície alebo získania plnení, ktoré sú typicky predmetom synalagmatických zmlúv?
2. Má sa ustanovenie článku 5 ods. 2 smernice Rady 85/577/EHS z 20. decembra 1985 na ochranu spotrebiteľa pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátny (judikatúrou uznaný) právny účinok v zmysle článku 7 tejto smernice, ktorý znamená, že takýto vstup spotrebiteľa uskutočnený pri podomovom predaji povedie v prípade odvolania tohto vstupu k tomu, že spotrebiteľ, ktorý svoj vstup odvolal, získa nárok na podiel na likvidačnom zostatku voči spoločnosti, združeniu či družstvu, vypočítaný k okamihu účinku odvolania vstupu, t. j. na čiastku zodpovedajúcu hodnote jeho podielu v spoločnosti, združení či v družstve v dobe odvolania vstupu, s (možným) následkom, že vzhľadom na ekonomický vývoj spoločnosti, združenia či družstva dostane spotrebiteľ buď menej, než bola hodnota jeho vkladu, alebo sa dokonca ešte, okrem straty zaplateného vkladu, vystaví zodpovedajúcej platobnej povinnosti voči spoločnosti, združeniu či družstvu, pretože podiel na likvidačnom zostatku bude záporný?

(¹) Ú. v. ES L 372, s. 31; Mím. vyd. 15/001, s. 262.

Žaloba podaná 22. mája 2008 – Komisia Európskych spoločenstiev/Írsko

(Vec C-221/08)

(2008/C 209/34)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: R. Lyal, W. Mölls, splnomocnení zástupcovia)

Žalované: Írsko

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Írsko si tým, že stanovilo minimálne a maximálne maloobchodné ceny cigariet, nespĺnilo svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 9 ods. 1 smernice Rady 95/59/ES⁽¹⁾ o iných daniach, ktoré ovplyvňujú spotrebu vyrobeného tabaku, ako je daň z obratu,
- určiť, že Írsko si tým, že neposkytlo potrebné informácie o platnej írskej právnej úprave, aby si mohla Komisia splniť svoju povinnosť dbať na dodržiavanie smernice 95/59, nespĺnilo svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 10 ES,
- zaviazat Írsko na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Prostredníctvom nariadení Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion) (No. 2) z roku 1986 a dohôd prijatých v procese vykonávania týchto nariadení s výrobcami a dovozcami tabaku, Írsko stanovilo minimálnu cenu cigariet zodpovedajúcu úrovni nie viac ako 3 % pod váženým priemerom cien cigariet predmetnej kategórie. Navyše, pokiaľ výrobcovia a dovozcovia nemôžu stanoviť vyššiu cenu ako 3 % nad tento vážený priemer cien, Írsko republikou tým stanovuje tiež maximálnu cenu cigariet. Takýto systém je v rozpore s článkom 9 ods. 1 smernice 95/59, podľa ktorej môžu výrobcovia tabaku slobodne určiť maximálnu maloobchodnú cenu pre každý z ich produktov.

Podľa článku 10 ES majú členské štáty povinnosť uľahčiť dosiahnutie úloh Komisie, konkrétne plnením požiadaviek na poskytnutie informácií podaných v konaní o porušení. Komisia tvrdí, že neposkytnutím žiadnych informácií o platnej írskej právnej úprave, napriek opakovaným výzvam Komisie, si Írsko republikou nespĺnila svoje povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 10 ES.

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 291, s. 40; Mím. vyd. 9/001, s. 283.

Žaloba podaná 21. mája 2008 – Komisia Európskych spoločností/Belgické kráľovstvo

(Vec C-222/08)

(2008/C 209/35)

Jazyk konania: holandsčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločností (v zastúpení: H. van Vliet a A. Nijenhuis, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaný: Belgické kráľovstvo

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Belgické kráľovstvo si pri preberaní ustanovení týkajúcich sa výpočtu nákladov a financovania povinností univerzálnej služby nespĺnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 12 ods. 1, z článku 13 ods. 1 a z prílohy IV časť A smernice 2002/22/ES,
- zaviazat Belgické kráľovstvo na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Smernica 2002/22 upravuje okrem iného okolnosti, za ktorých nie sú potreby koncových užívateľov na trhu dostatočne uspokojované a obsahuje ustanovenia týkajúce sa prístupnosti univerzálnej služby. Článok 12 ods. 1 smernice stanovuje, že ak národné regulačné orgány usúdia, že poskytovanie univerzálnej služby môže predstavovať nespravodlivé zaťaženie podnikov určených na poskytovanie univerzálnej služby, budú kalkulovať čisté náklady za jej poskytovanie spôsobom stanoveným v článku 12. Príloha IV časť A obsahuje ustanovenia o kalkulovaní čistých nákladov. Článok 13 ods. 1 stanovuje, že ak na základe kalkulácie čistých nákladov uvedených v článku 12 národný regulačný orgán zistí, že podnik znáša neprimerané zaťaženie, členské štáty na žiadosť určeného podniku rozhodnú o zavedení kompenzačného mechanizmu.

Belgicko podľa názoru Komisie neprebralo riadne ustanovenia článku 12 ods. 1, článku 13 ods. 1 a prílohy IV časti A smernice. Belgická právna úprava totiž nestanovuje posúdenie otázky, či ponúkajú sociálnych tarífov v rámci poskytovania univerzálnej služby predstavuje neprimerané zaťaženie uvedených podnikov. Belgické právne predpisy tak nespĺňajú požiadavky týkajúce sa výpočtu čistých nákladov, ako sú stanovené okrem iného v poslednej časti prílohy IV časť A smernice.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Verwaltungsgesicht Oldenburg (Nemecko) 26. mája 2008 – Mesto Papenburg/Spolková republika Nemecko

(Vec C-226/08)

(2008/C 209/36)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Verwaltungsgesicht Oldenburg